

KAIKKI TAISTELUUN DENIKINIÄ VASTAAN!

(VKP(b):n KESKUSKOMITEAN KIRJELMÄ PUOLUEJÄRJESTÖILLE)

Toverit! On koittanut eräs sosialistisen vallankumouksen kriittisimpiä, todennäköisesti sen kaikkein kriittisin hetki. Riistäjien, tilanherrojen ja kapitalistien puolustajat, sekä venäläiset että ulkomaalaiset (ensi sijassa englantilaiset ja ranskalaiset), yrittävät epätoivon vimmallalla palauttaa kansan työtä rosvoavien tilanherrojen ja riistäjien vallan Venäjällä lujittaakseen näiden valtaa, joka horjuu kaikkialla maailmassa. Englannin ja Ranskan kapitalistit epäonnistuivat suunnitelmissaan valloittaa Ukraina omilla sotavoimillaan; he ovat epäonnistuneet myös yrityksissään auttaa Koltshakia Siperiassa; Punainen Armeija, joka etenee sankarillisesti Uralilla kaikkialla kapinaan nousevien Uralin työläisten tukemana, lähestyy Siperiaa vapauttaakseen sen sikäläisten vallanpitäjien, kapitalistien ennenkuulumattomasta sorrosta ja julmuuksista. Ja vihdoin Englannin ja Ranskan imperialistit ovat epäonnistuneet myös aikeissaan vallata Pietari vastavallankumouksellisen salaliiton avulla, johon osallistuivat venäläiset monarkistit, kadetit, menshevikit ja eserrät, myös vasemmistoeserrät mukaanluettuina.

Ulkomaiset kapitalistit tekevät nyt epätoivoisia yrityksiä pääoman ikeen palauttamiseksi Denikinin päällekkarkauksen avulla, jota he ovat auttaneet antamalla upseereja, varusteita, ammuksia, hyökkäysvaunuja j.n.e. j.n.p. samoin kuin auttoivat aikoinaan Koltshakiakin.

Työläisten ja talonpoikain kaikki voimat, Neuvostotasa-vallan kaikki voimat on jännitettävä Denikinin päällekkarkauksen torjumiseksi ja voittamiseksi, pysäyttämättä Punaisen Armeijan voitokasta hyökkäystä Uralille ja Siperiaan.

Se on nyt

AJANKOHDAN PÄÄTEHTÄVÄ

Kaikkien kommunistien, ennen kaikkea ja kaikkein eniten juuri heidän, kaikkien heille myötämielisten, kaikkien rehellisten työmiesten ja talonpoikien, kaikkien neuvosto-toimihenkilöiden on nyt *ryhdistäydyttävä sotilaallisesti*, keskityttävä *työssään*, ponnistuksissaan ja huolenpidossaan *mahdollisimman täydellisesti sodan välittömiin tehtäviin*, Denikinin hyökkäyksen nopeaan torjumiseen supistamalla ja järjestämällä uudelleen kaiken muun työnsä ja toimintansa tämän tehtävän vaatimuksia vastaavasti.

Neuvostotasavalta on vihollisten piirittämä. Sen pitää olla *yhtenäinen sotaleiri*, ei sanoissa vaan teoissa.

Kaikkien laitosten koko toiminta on sovellettava sodan oloihin ja järjestettävä uudelleen sotilaalliseen tapaan!

Kollegiaalisuutta tarvitaan työläisten ja talonpoikain valtion asioita ratkaistaessa. Mutta kaikkalainen kollegiaalisuuden paisuttelu, sen kaikkalainen vääristely, mikä johtaa virastokankeuteen ja edesvastuuttomuuteen, kaikenlainen kollegiaalisten laitosten muuttaminen juttutuviksi on mitä suurin paha ja siitä pahasta on tehtävä loppu ehdottomasti ja mitä pikimmin, välittämättä mistään esteistä.

Kollegiaalisuus ei saa mennä ehdottoman välttämätöntä vähimmäismäärää pitemmälle kollegioiden jäsenlukuun nähden eikä asiain käytännöllisessä hoitamisessakaan, on kiellettävä „puheet”, mielipiteiden vaihdon on tapahduttava mahdollisimman nopeasti, se on supistettava asiaintilan selostamiseen ja täsmällisten käytännöllisten ehdotusten tekoon.

Kollegiaalisuus on aina, missä suinkin mahdollista, supistettava vain kaikkein tärkeimpien asiain lyhyeen käsittelyyn mahdollisimman suppeassa kollegiossa, kun taas viraston, laitoksen, toimialan tai tehtävän *käytännöllinen johto* on annettava *yhdelta toverille*, joka tunnetaan lujatahtoiseksi, päättäväiseksi, rohkeaksi ja taitavaksi käytännöllisten asiain hoidossa ja joka nauttii suurinta luottamusta. Joka tapauksessa ja poikkeuksetta kaikissa olosuhteissa kollegiaalisuuden ohella on määriteltävä mahdollisimman tarkasti *jokaisen* henkilön persoonallinen vastuu *tarkoin* määrätystä tehtävästä. Edesvastuuttomuus, jota peitellään viittauksilla kollegiaalisuuteen, on mitä vaarallisin paha, se

vaanii kaikkia, joilla ei ole kovin suurta kokemusta kollegiaalisessa käytännön työssä, ja vie sota-asioissa hyvin usein väistämättömään katastrofiin, kaaokseen, paniikkiin, monenvaltaan ja tappioon.

Yhtä vaarallista on myös organisatorinen hosunta eli organisatorinen haihattelu. Sodan vaatima töiden uudelleenjärjestely ei missään tapauksessa saa johtaa laitosten uudelleenjärjestelyyn, semminkään hätiköityyn uusien laitosten perustamiseen. Se on ehdottomasti luvatonta, se johtaa vain kaaokseen. Työn uudelleenjärjestely edellyttää toiminnan tilapäistä pysäyttämistä tai sen tiettyä supistamista niissä laitoksissa, jotka eivät ole aivan välttämättömiä. Mutta kaiken työn sotatoimien auttamiseksi täytyy tapahtua *kokonaan ja yksinomaan jo olemassaolevien* sotilaallisten laitosten *kautta*, parantamalla, lujittamalla, laajentamalla ja tukemalla niitä. Erikoisten „puolustuskomiteain” tai „vallankumouskomiteain” (eli sotilaallisten vallankumouskomiteain) muodostaminen voidaan salliä ensinnäkin vain poikkeustapauksessa; toiseksi vain vastaavan sotilaallisen valtaelimen tai Neuvostovallan korkeamman elimen vahvistuksella; kolmanneksi noudattaen välttämättä mainittua ehtoa.

TOTUUDEN SELITTÄMINEN KANSALLE KOLTSHAKISTA JA DENIKINISTÄ

Koltshak ja Denikin ovat Neuvostotasavallan pääviholliset ja ainoat todella vakavat viholliset. Jos Entente (Englanti, Ranska, Amerikka) ei avustaisi heitä, he olisivat jo aikoja sitten kukistuneet. Vain Ententen apu tekee heistä voiman. Mutta heidän on silti pakko pettää kansaa, tekeytyä aika ajoin „demokratian”, „Perustavan kokouksen”, „kansanvallan” j.n.e. kannattajiksi. Menshevikit ja eserrät antautuvat mielellään petettäviksi.

Totuus Koltshakista (Denikin taas on hänen kaksoisolentonsa) on nyt paljastunut täydellisesti. *Kymmenien tuhansien* työläisten ampumiset. Vieläpä menshevikkien ja eserrienkin ampumiset. Kokonaisten ujestien talonpoikien pieksämiset. Naisiin kohdistuvat julkiset ruoskimiset. Upseerien, noiden aatelisnukkiin hillitön mielivalta. Lopputon roskaus. Sellainen on totuus Koltshakista ja Deni-

kinistä. Jopa menshevikkien ja eserrienkin keskuudessa, jotka ovat itse ryhtyneet työvään petteureiksi ja olleet Koltshakin ja Denikin puolella, ilmaantuu yhä enemmän henkilöitä, joiden on pakko myöntää tämä totuus.

Kaikessa agitaatiossa ja propagandassa on päähuomio kohdistettava tämän selvittämiseen kansalle. On selitettävä, että joko Koltshak ja Denikin tai Neuvostovalta, työvään valta (diktatuuri); keskitietä ei ole; keskitietä ei voi olla. Erityisesti on käytettävä hyväksi sellaisten ei-bolshevikkien: menshevikkien, eserrien ja puolueettomien todistuslausuntoja, jotka *ovat olleet* Koltshakin tai Denikin puolella. Jokainen työmies ja talonpoika tietäköön, mistä taistellaan ja mikä häntä odottaa, jos Koltshak tai Denikin voittaa.

TYÖ MOBILISOITAVIEN KESKUUEDESSA

Erääksi tärkeimmäksi huoleksi tulee nyt muodostua sen työn, jota tehdään mobilisoitavien keskuudessa, mobilisoinnin edistämiseksi, mobilisoitujen keskuudessa. Järjestään kaikki kommunistit ja heille myötämieliset on pantava liikkeelle kaikkialla, minne on keskitetty mobilisoituja tai missä on varuskuntia ja varsinkin reservipataljoonia y.m.s. Poikkeuksetta kaikkien heidän on yhdistyttävä ja työskenneltävä, toisten joka päivä, toisten sanokaamme 4 tai 8 tuntia viikossa, mobilisoinnin auttamiseksi ja mobilisoitujen keskuudessa, paikallisen varuskunnan sotilaiden keskuudessa, tietysti täysin järjestyneesti, paikallisen puoluejärjestön tai sotilasviranomaisien määrätessä jokaiselle sopivaa työtä.

Puolueeton tai ei-kommunistiseen puolueeseen kuuluva väestö ei tietenkään pysty tekemään aatteellista työtä Denikiniä tai Koltshakia vastaan. Mutta tätä väestön osaa ei saa sillä perusteella vapauttaa kaikesta työstä. On keksittävä keinot, jotta koko väestö poikkeuksetta (ja ensi kädessä *vauraampi* väki niin kaupungeissa kuin maaseudullakin) voitaisiin velvoittaa suorittamaan muodossa tai toisessa osansa mobilisoinnin tai mobilisoitujen auttamiseksi.

Erikoiseksi auttamistoimenpiteiden kategoriaksi tulee muodostua sen avun, jolla pyritään edistämään mobilisoitujen mahdollisimman hyvää ja nopeaa koulutusta. Neuvostovalta kutsuu armeijaan kaikki entiset upseerit, aliupseerit j.n.e. Kommunistisen puolueen ja sen mukana kaikkien myötämielisten ja kaikkien työläisten pitää tulla työläisten

ja talonpoikien valtion avuksi, ensinnäkin auttamaan kaikki keinoin kutsunnaa pakoilevien entisten upseerien, aliupseerien y.m. kiinniottamisessa, toiseksi järjestämään puoluejärjestön valvonnan alaisena ja sen yhteyteen ryhmiä henkilöistä, jotka ovat saaneet teoreettista tai käytännöllistä sotilaskoulutusta (esimerkiksi osallistuessaan imperialistiseen sotaan) ja jotka siten voivat olla osaltaan hyödyksi.

TYÖ RINTAMAKARKURIEN KESKUUDESSA

Viime aikoina on tapahtunut ilmeinen käänne taistelussa rintamakarkuruutta vastaan. Useissa kuvernementeissa rintamakarkurit ovat alkaneet palata armeijaan joukoittain, liioittelematta voidaan sanoa, että on alkanut rintamakarkurien vyöry Punaiseen Armeijaan. Syynä on ensinnäkin puoluetovereiden entistä taitavampi ja järjestelmällisempi työ; toiseksi talonpojissa kasvava tietoisuus siitä, että Koltshak ja Denikin tuovat tullessaan vielä pahemman komennon kuin tsaarinaikainen komento olikaan, syöksevät työläiset ja talonpojat takaisin *orjuuteen*, palauttavat ruoskimiset, rosvouksen, upseerien ja aatelisnukkiin ilki-vallan.

Sen vuoksi on ryhdyttävä kaikkialla ja *kaikin voimin* työhön rintamakarkurien keskuudessa ja näiden karkurien palauttamiseksi takaisin armeijaan. Se on eräs ensivuoroisia ja tärkeimpiä tehtäviämme.

Ohimennen sanoen, se mahdollisuus, että rintamakarkureihin voidaan vaikuttaa vakuuttamalla, ja tämän vaikutuksen *menestys* osoittavat, että työväenvaltiolla on kokonaan *erilaiset* suhteet talonpoikaistoon kuin tilanherra- ja kapitalistivaltiolla. Ruoskan tai nälän pakko ovat noiden kahden viimeksi mainitun valtiotyypin ainoat kurin lähteet. Työväenvaltiolla eli proletariaatin diktatuurilla voi olla *toisenlainen* kurin lähde: työläisten vakuuttava vaikutus talonpoikiin, toverillinen liitto heidän välillään. Kun kuuntelee silminnäkijäin kertomuksia siitä, että siellä ja siellä (esim. Rjazanin kuvernementissa) tuhansia ja taas tuhansia rintamakarkureita palaa vapaaehtoisesti takaisin, että vetoamisella „toveriin rintamakarkureihin” joukkokokouksissa on usein sanoinkuvaamaton menestys, silloin alkaa käsittää, kuinka paljon meiltä käyttämättä jäänyttä *voimaa* piilee vielä tuossa työläisten ja talonpoikain toveriliitossa.

Talonpojalla on *ennakkoluulonsa*, joka houkuttelee häntä kulkemaan kapitalistien perässä, eserrien perässä, tavoittelemaan „kaupan vapautta”, mutta hänellä on myös *harkintakyky*, joka johtaa häntä yhä läheisempään liittoon työläisten kanssa.

SUORANAINEN APU ARMEIJALLE

Armeijamme kaipaa eniten *huoltoa*: vaatetusta, jalkineita, aseita ja ammuksia. Köyhtyneessä maassa on ponnistettava tavattomasti näiden armeijan tarpeiden tyydyttämiseksi, ja vain Englannin, Ranskan ja Amerikan kapitalistirosvojen niin auliisti Koltshakille ja Denikinille antama apu pelastaa nämä kiertämättömältä perikadolta, johon he muuten joutuisivat huollon puutteessa.

Niin köyhtynyt kuin Venäjä onkin, sillä on kuitenkin vielä sangan paljon voimavaroja, joita emme ole vielä käyttäneet, joita usein *emme ole osanneet* käyttää. On vielä paljon löytämättömiä tai tarkastamattomia sotatarvikevarastoja, paljon tuotantomahdollisuuksia, jotka jäävät käyttämättä osaksi virkamiesten tahallisen sabotaasin takia, osaksi virastokankeuden, kansliatouhun, tolkuttomuuden ja saattomuuden — kaikkien noiden „menneisyyden syntien” takia, jotka painavat niin väistämättömästi ja ankarasti jokaista vallankumousta sen suorittaessa „hyppäystä” uuteen yhteiskuntajärjestelmään.

Armeijan suoranainen auttaminen tässä suhteessa on erityisen tärkeää. Sitä hoitavat laitokset kaipaavat erikoisesti „verestämistä”, syrjästä tulevaa apua, ne tarvitsevat työläisten ja talonpoikien vapaaehtoista, tarmokasta, sankarillista *paikallista aloitteellisuutta*.

Kaikkia valveutuneita työläisiä ja talonpoikia, kaikkia neuvostotoimihenkilöitä pitää kehottaa mahdollisimman laajasti tällaiseen aloitteellisuuteen, tässä suhteessa pitää kokeilla eri seuduilla ja eri aloilla *monenlaisia* armeijan auttamismuotoja. „Työtä vallankumoukselliseen tapaan” tehdään tässä asiassa paljon vähemmän kuin muilla aloilla, vaikka sellaista työntekoa tarvittaisiin tässä *paljon enemmän*.

Aseiden keruu väestöltä on eräs tämän työn perusosista. On aivan luonnollista, että maassa, joka on joutunut kokemaan neljä imperialistisen sodan vuotta ja sitten kaksi

kansanvallankumousta, on talonpoikien ja porvariston kätkeissä paljon aseita, se on väistämätöntä. Mutta nyt, Denikinin uhkaavan hyökkäyksen jatkuessa, sitä vastaan on taisteltava *kaikin voimin*. Se, joka kätkee tai auttaa kätkemään aseita, tekee mitä suurimman rikoksen työläisiä ja talonpoikia kohtaan ja ansaitsee tulla ammutuksi, sillä hän syyllistyy tuhansien ja taas tuhansien parhaimpien puna-armeijalaisten kuolemaan, koska nämä useinkin tuhoutuvat rintamilla vain aseiden puutteen takia.

Pietarilaiset toverit ovat kyenneet löytämään tuhansittain kiväärejä pantuaan toimeen — ankarassa järjestyksessä — laajoja etsintöjä. Täytyy päästä siihen, että muu Venäjä ei jäisi jälkeen Pietarista, vaan saavuttaisi ja sivuuttaisi sen hinnalla millä hyvänsä.

Toisaalta voidaan epäilemättä sanoa, että eniten kätkevät kiväärejä talonpojat ja usein ilman mitään pahaa tarkoitusta, yksinkertaisesti vain piintyneestä epäluuloisuudesta kaikkinaista „valtiolaitosta” kohtaan j.n.e. Kun olemme pystyneet (parhaimmissa kuvernementeissa) tekemään hyvin paljon *vakuuttelulla*, taitavalla agitaatiolla ja tarkoituksenmukaisella menettelyllä saadaksemme rintamakarkurit palaamaan vapaaehtoisesti takaisin Punaiseen Armeijaan, niin varmasti voidaan tehdä ja on tehtävä yhtä paljon ellei enemmänkin aseiden palauttamiseksi vapaaehtoisesti.

Työläiset ja talonpojat! Etsikää kätkettyjä kiväärejä ja toimittakaa ne armeijalle! Siten pelastatte itsenne Koltshakin ja Denikinin toimeenpanemilta pieksämisiltä ja ampuemisilta, joukoittaisilta pahoinpitelyiltä ja rosvouksilta!

EI-SOTILAALLISEN TYÖN SUPISTAMINEN

Jotta voitaisiin suorittaa edes osa niistä tehtävistä, jotka edellä on lyhyesti hahmoteltu, tarvitaan yhä uusia työntekijöitä, joiden tulee lisäksi olla kaikkein luotettavimpia, uskollisimpia ja tarmokkaimpia kommunisteja. Mutta mistä heitä saadaan, kun kaikkialla valitetaan sellaisten työntekijäin puutetta ja heidän liiallista rasittuneisuuttaan?

Kieltämättä nuo valitukset ovat monessa suhteessa oikeutettuja. Jos joku laskisi tarkalleen, kuinka vähäinen on se eturivin työläisten ja kommunistien kerros, joka on hallinnut Venäjää viimeisten 20 kuukauden aikana saaden osak-

seen työväen ja talonpoikaiston suurten joukkojen kannatuksen sekä myötätunnon, niin tulos tuntuisi suorastaan uskomattomalta. Ja me olemme hallinneet maata suurenmoisella menestyksellä, luoneet sosialismia, voittaneet ennenkuulumattomia vaikeuksia, torjuneet joka taholta nousevia vihollisia, jotka ovat olleet suoranaisesti tai välillisesti yhteydessä porvaristoon. Ja olemme jo voittaneet kaikki vihollisemme, paitsi yhtä: paitsi Ententeä, Englannin, Ranskan ja Amerikan maailmanmahtavaa imperialistista porvaristoa, mutta tältäkin viholliselta olemme jo katkaisseet toisen käden — Koltshakin; meitä uhkaa vain sen toinen käsi — Denikin.

Uusia työntekijävoimia valtion hallintoa varten, proletaariaatin diktatuurin tehtävien toteuttamista varten varttuu nopeasti siitä työläis- ja talonpoikaisnuorisosta, joka opiskelee mitä tunnollisimmin, mitä tarmokkaimmin ja suurella antaumuksella, sulattaa uudesta järjestelmästä saamiaan uusia elämyksiä, riisuu yltään vanhojen kapitalististen ja porvarillis-demokraattisten ennakkoluulojen kuorta, muo-
vaa itsestään vielä lujempia kommunisteja kuin on vanhempi kommunistipolvi.

Mutta niin nopeasti kuin tämä uusi kerros varttuukin, niin nopeasti kuin se ehtiikin kouliintua ja kypsyä kansalaissodan ja porvariston raivokkaan vastarinnan tulessa, se ei sittenkään voi vielä antaa meille lähikuukausina valtion hallintoon pystyviä *valmiita* työntekijöitä. Ja kuitenkin kysymys on juuri lähikuukausista, vuoden 1919 kesästä ja syksystä, sillä taistelu Denikiniä vastaan pitää viedä *ratkaisuun* ja aivan *viipymättä*.

Saadaksemme suuren joukon valmiita työntekijöitä sotilaallisen työn voimistamiseksi meidän on *supistettava* lukuisia muita, ei-sotilaallisia eli oikeammin sanoen, ei välittömästi sotilaallisia neuvostotyön aloja ja laitoksia, on *uudestijärjestettävä* tähän suuntaan (s.o. supistamisen suuntaan) kaikki ne virastot ja laitokset, jotka *eivät ole ehdottoman välttämättömiä*.

Ottakaamme esimerkiksi Korkeimman kansantalousneuvoston tieteellis-teknillinen osasto. Se on mitä hyödyllisin laitos, tarpeellinen sosialismin täydellistä rakentamista varten, kaikkien tieteellisten ja teknillisten voimien oikeaa luetelointia ja sijoittelua varten. Mutta onko sellainen laitos ehdottoman välttämätön? Eipä tietenkään. Olisi suorastaan

rikollista kiinnittää siihen tällä hetkellä henkilöitä, joita voidaan ja jotka pitää viipymättä asettaa tuiki tärkeään ja perin välttämättömään kommunistiseen työhön *armeijassa* ja *välittömästi* armeijaa varten.

Tämänlaatuisia laitoksia ja laitosten osastoja meillä on aika paljon, niin keskuksessa kuin maaseudullakin. Pyrkiesämme sosialismin täydelliseen toteuttamiseen me emme voineet olla ryhtymättä heti tuollaisten laitosten perustamistyöhön. Mutta olisimme tyhmyreitä tai rikollisia, jos Denikinin vaarallisen hyökkäyksen aikana emme osaisi *järjestää rivejämme uudelleen* siten, että *kaikki*, mikä ei ole ehdottoman välttämätöntä, *pysäytetään* ja *supistetaan*.

Meidän on vältettävä paniikkia ja organisatorista hosuntaa, siksi ei pidä ryhtyä järjestämään kokonaan uudelleen mitään laitoksia, ei lakkauttaa niitä kokonaan, eikä myöskään — mikä olisi hätiköiden tehtynä erikoisen vahingollista — ryhtyä perustamaan uusia laitoksia. Meidän on *pysäytettävä* keskuksessa ja maaseudulla kolmeksi, neljäksi, viideksikin kuukaudeksi *kaikkien* sellaisten laitosten ja näiden laitosten osastojen työ, jotka eivät ole ehdottoman välttämättömiä, tai ellei niiden työtä voida kokonaan keskeyttää, niin ainakin *supistettava* sitä tuoksi ajaksi (suunnilleen), supistettava mahdollisimman paljon, s.o. jätettävä niille vain ehdottomasti välttämätön vähimmäismäärä työtä.

Koska päätarkoituksenamme on saada sotilaalliseen työhön heti suuri joukko valmiita, kokeneita, uskollisia ja koeteltuja kommunisteja tai sosialismille myötämielisiä, me voimme antautua siihen riskiin, että jätämme monet perin pohjaisesti supistettavat laitokset (tai laitosten osastot) joksikin ajaksi *kokonaan ilman kommunisteja*, jätämme ne kokonaan porvarillisten työntekijöiden käsiin. Tämä riski on vähäinen, sillä kysymys on vain laitoksista, jotka eivät ole ehdottoman välttämättömiä, niiden työn (puoliksi pysäytety) heikkenemisestä on tietysti vahinkoa, mutta ei kovinkaan suurta, se ei ainakaan vie meitä missään tapauksessa turmioon. Mutta sotilaallisen työn tehostamiseen, sen kii-reelliseen ja tuntuvaan lujittamiseen vaadittavan tarmon puute voi viedä meidät turmioon. Tämä on selvästi käsitettävä ja tehtävä siitä kaikki johtopäätökset.

Jos jokainen hallintoalan tai hallinto-osaston johtaja kuvernementissa, ujestissa j.n.e., jokainen kommunistien järjestö asettaa hetkeäkään hukkaamatta itselleen kysymyk-

sen: onko se ja se virasto ehdottoman tarpeellinen? Entä se ja se osasto? Periikö meidät hukka, jos pysäytämme sen tai supistamme sen toimintaa yhdeksällä kymmenesosalla ja jätämme sen kokonaan ilman kommunisteja? — Jos tällaisen kysymyksen asettamisen jälkeen supistetaan työtä nopeasti ja päättävästi ja otetaan pois kommunistit (sekä heidän ehdottoman uskolliset, myötämielisistä tai puolueeseen kuulumattomista valitut apulaisensa), silloin voimme mitä lyhimmissä ajassa saada sadoittain henkilöitä työhön armeijan poliittisiin osastoihin, komissaarien toimiin ynnä muualle. Ja silloin meillä on suuret mahdollisuudet voittaa Denikin samoin kuin voitimme häntä voimakkaamman Koltshakin.

TYÖ RINTAMAVYÖHYKKEELLA

Rintamavyöhyke Venäjän Sosialistisessa Federatiivisessa Neuvostotasavallassa on viime viikkojen aikana paisunut hirveän laajaksi ja muuttunut tavattoman nopeasti. Se on sodan ratkaisevan vaiheen enne tai seuralainen, se ennustaa ratkaisun lähestymistä.

Yhtäältä, suunnattoman laaja rintamanläheinen alue Uralin edustalla ja Uralilla on muodostunut meidän rintamavyöhykkeeksemme Punaisen Armeijan voittojen ja Koltshakin joukkojen rappeutumisen seurauksena, seurauksena vallankumouksen kasvusta Koltshakin alueella. Toisaalta, *vieläkin laajempi* rintaman lähialue on muodostunut rintamavyöhykkeeksi Pietarin edustalla ja Etelässä tappioittemme takia, sen vuoksi, että vihollinen on lähestynyt tavattomasti Pietaria ja tunkeutuu etelästä: Ukrainaan ja Venäjän keskiosiin.

Rintamavyöhykkeellä suoritettava työ saa erittäin tärkeän merkityksen.

Uralin lähiseuduilla, missä Punainen Armeija etenee nopeasti, armeijan työntekijöillä, komissaareilla, poliittisen osaston jäsenillä j.n.e. sekä myös paikallisilla työläisillä ja talonpojilla herää luonnollinen halu asettua vastavallatuille alueille tekemään siellä luovaa neuvostotyötä, ja tämä halu on sitä luonnollisempi, mitä suurempi on sodan aiheuttama väsymys ja mitä hirvittävämpi Koltshakin toimeenpanema hävitys. Mutta mikään ei ole vaarallisempaa kuin tuon halun tyydyttäminen. Se uhkaa heikentää hyökkäystä,

viivästyttää sitä, lisää Koltshakin mahdollisuuksia toipua uudelleen. Se olisi meidän puoleltamme suoranainen rikos vallankumousta kohtaan.

Missään tapauksessa ei saa ottaa itäarmeijasta yhtään liikaa työntekijää paikalliseen työhön! * Missään tapauksessa ei saa heikentää hyökkäystä! Ainoa täydellisen voiton mahdollisuus on siinä, että saadaan mukaan koko Uralin lähiseutujen ja itse Uralin väestö, joka on saanut kokea Koltshakin „demokratian” kauhut, siinä että jatketaan hyökkäystä Siperiaan, kunnes vallankumous *voittaa lopullisesti* Siperiassa.

Viivästyköön rakennustyö Uralin lähiseuduilla ja Uralilla, edistyköön se hitaammin puhtaasti paikallisten, nuorten, kokemattomien ja heikkojen voimien johdolla. Se ei vie meitä turmioon. Mutta jos hyökkäys Uralille ja Siperiaan pääsee *heikkenemään*, niin *me joudumme tuhon omaksi*, siksi meidän on *voimistettava* tätä hyökkäystä Uralilla kapinaan nousevien työläisten voimilla, Uralin lähiseutujen talonpoikien voimilla, jotka ovat saaneet nyt tuntea selkänahassaan, mitä merkitsevät menshevikki Maiskin ja eserrä Tshernovin „perustavan kokouksen” lupailut, ja mitä merkitsee noiden lupailujen todellinen sisältö, *toisin sanoen Koltshak*.

Uralille ja Siperiaan suuntautuvan hyökkäyksen heikentäminen olisi vallankumouksen kavaltamista, sen taistelun kavaltamista, jota me käymme työläisten ja talonpoikain vapauttamiseksi Koltshakin ikeestä.

Vastikään vapautetulla rintamavyöhykkeellä työskennellessä on muistettava, että päätehtävänä siellä on voittaa ei ainoastaan työläisten, vaan myös talonpoikain luottamus Neuvostovaltaan, selittää heille käytännöllisellä pohjalla Neuvostovallan todellinen olemus työläisten ja talonpoikain valtana, ottaa heti oikea suunta, jonka puolue on omaksunut kaksikymmenkuukautisen työn arvioinnin pohjalla. Me emme saa toistaa Uralilla niitä virheitä, joita Iso-Venäjäällä toisinaan tehtiin ja joista me vapaudumme nopeasti.

Rintamavyöhykkeellä Pietarin edustalla sekä sillä suunnattoman laajalla rintamavyöhykkeellä, joka on niin nopeasti ja niin uhkaavasti paisunut Ukrainassa ja Etelässä, on kaikki saatettava täydellisesti sotatilaan, koko toi-

* Ilman äärimmäistä pakkoa ei heltä pidä ottaa lainkaan, vaan pitää siirtää työntekijöitä keski-Venäjän kuvernementeistä!

minta, kaikki ponnistukset ja suunnitelmat on omistettava kokonaan sodalle ja vain sodalle. Muuten ei voida torjua Denikinin rynnistystä. Se on selvää. Ja se on selvästi käsitettävä ja sen mukaisesti toimittava.

Ohimennen sanoen Denikinin armeijan erikoisuutena on upseeriston ja kasakkaväen paljous. Ne ovat sitä ainesta, joka, vaikkei sillä ole takanaan joukkovoimaa, on poikkeuksellisen taipuvaista äkkiylläkköihin, seikkailuihin, hurjapäisiin yrityksiin, joiden tarkoituksena on kylvää paniikkia, hävittää pelkän hävittämisen vuoksi.

Taistelussa sellaista vihollista vastaan tarvitaan äärimmäisen tiukkaa sotilaskuria ja äärimmäistä sotilaallista valppautta. Valppauden puute tai hämminki tietävät kaiken menettämistä. Tämä on jokaisen vastuunalaisen puolue- ja neuvostotyöntekijän muistettava.

Sotilaskuri niin sota-asioissa kuin kaikessa muussakin!

Sotilaallinen valppaus ja ankaruus, tinkimättömyys kaikkien varokeinojen toteuttamisessa!

SUHDE SOTILASSPESIALISTEIHIN

Krasnaja Gorkassa puhjennut suuri salaliitto, jonka tarkoituksena oli Pietarin luovuttaminen, on asettanut uudelleen erittäin vaativasti kysymyksen sotilasspesialisteista ja taistelusta vastavallankumousta vastaan selustassa. On ilmeistä, että elintarvike- ja sotatilanteen kärjistyminen kiertämättömästi aiheuttaa ja tulee lähiaikoinakin aiheuttamaan vastavallankumouksellisten yritysten voimistumista (Pietarin salaliittoon osallistuivat „Uudestisyntymisen liitto” ja kadetit, menshevikit ja oikeistoeserrät; siihen osallistuivat myös vasemmistoeserrät, tosin erikseen, mutta osallistuivat kuitenkin). Yhtä varmaa on, että pettureiden prosentti sotilasspesialistien keskuudessa tulee lähiaikoina nousemaan, kuten kulakkien, porvarillisten intelligenttien, menshevikkien ja eserrienkin keskuudessa.

Mutta olisi auttamaton erehdys, olisi anteeksiantamatonta selkärangattomuutta herättää sen takia kysymys sotapolitiikkamme perusteiden muuttamisesta. Sadat ja taas sadat sotilasspesialistit pettävät meitä ja tulevat pettämään, me otamme petturit kiinni ja ammusme heidät, mutta meillä on tuhansia ja kymmeniä tuhansia sotilasspesialisteja, jotka ovat tehneet työtä järjestelmällisesti ja pitkän aikaa ja

joiden avutta ei olisi voitu luoda sitä Punaista Armeijaa, joka on kasvanut ja vapautunut ilkeän muiston jättäneestä partisanismista ja kyennyt saavuttamaan loistavia voittoja Idässä. Sotilashallintomme johtavat ja kokeneet miehet sanovat aivan oikein, että siellä, missä on tiukimmin noudatettu puolueen politiikkaa sotilasspesialisteihin nähden ja partisanismin poisjuurimiseksi, siellä, missä kuri on tiukin ja missä tehdään suurimmalla huolella poliittista työtä sotaväen keskuudessa ja missä komissaarit toimivat parhaiten, siellä on sotilasspesialistien joukossa yleensä ottaen kaikkein vähimmin halukkaita petturuuteen, siellä on sellaisille halukkaille vähimmin mahdollisuuksia toteuttaa aikeitaan, siellä ei ole holtittomuutta armeijassa, siellä on parempi järjestys ja henki, siellä saavutetaan enemmän voittoja. Partisanismi, sen jäljet, sen jätteet ja perut ovat aiheuttaneet meidän ja myös Ukrainan armeijalle verrattomasti enemmän onnettomuuksia, hajaannusta, tappioita, katastrofeja, mieshukkaa ja sotatarvikemenetyksiä kuin kaikki sotilasspesialistien petokset.

Puolueohjelmassamme on määritelty täysin selvästi ja tarkasti kommunistisen puolueen politiikka yleensä porvarillisiin spesialisteihin ja myös heidän erääseen osaansa, sotilasspesialisteihin nähden. Puolueemme taistelee ja tulee edelleenkin „taistelemaan säälimättä sitä näennäisesti radikaalista, mutta tosiasiasa typerän omahyväistä kuvitteluvaastaan, että työtätekevät muka pystyvät voittamaan kapitalismin ja porvarillisen järjestelmän oppimatta porvarillisilta spesialisteilta, käyttämättä heitä hyväkseen, käymättä läpi *pitkäaikaista* heidän rinnallaan työskentelyn *koulua*”.

Samaan aikaan puolue ei tietenkään tee „pienintäkään poliittista myönnytystä tälle porvariston kerrokselle”, puolue tukahduttaa ja tulee „säälimättä tukahduttamaan kaikki sen vastavallankumoukselliset hankkeet”. On luonnollista, että kun moisia „hankkeita” ilmenee tai kun ne näyttävät enemmän tai vähemmän todennäköisiltä, niin niiden „säälimätön tukahduttaminen” vaatii toisenlaisia ominaisuuksia kuin opiskelijan mielialalle ominaista verkkaisuutta ja varovaisuutta, joita „pitkäaikaisen koulun” käynti vaatii ja joita se kehittää ihmisissä. Mielialojen ristiriita sotilasspesialistien „rinnalla työskentelyn pitkäaikaista koulua” käyvien sekä niiden välillä, joiden suoranaisena tehtävänä on sotilasspesialistien „vastavallankumouksellisten hankkeiden

säälimätön tukahduttaminen”, voi helposti johtaa ja johtaa-kin kahnauksiin ja selkkauksiin. Sama koskee myös tarpeellisia henkilönvaihdoksia, joskus joukkoluontoisiakin sotilasspesialistien siirtoja, joita tietyt vastavallankumouksellisten „hankkeet” ja semminkin suuret salaliitot saattavat aiheuttaa.

Nämä kahnaukset ja selkkaukset me ratkaisemme ja tulemme ratkaisemaan puoluetietä, vaatién samaa kaikilta puolueen järjestöiltä ja pitäen kiinni siitä, ettei sallita pienintäkään vahinkoa käytännölliselle työlle, ei pienintäkään vitkastelua tarvittaviin toimenpiteisiin ryhtymisessä, ei vähäisintäkään horjuntaa sotapolitiikkamme säädettyjen perusteiden noudattamisessa.

Kun jotkin puolue-elimet omaksuvat väärän sävyn suhtautumisessaan sotilasspesialisteihin (kuten Pietarissa hiltajattain tapahtui) tai kun sotilasspesialistien „arvostelu” joissakin tapauksissa muuttuu suoranaiseksi haitaksi, estäen käyttämästä heitä järjestelmällisesti ja jatkuvasti, silloin puolue heti oikaisee ja tulee oikaisemaan moiset virheet.

Tärkein ja varmin keino niiden korjaamiseksi on se, että voimistetaan poliittista työtä armeijassa ja mobilisoitavien keskuudessa, parannetaan komissaarien toimintaa armeijassa ja komissaarikunnan kokoomusta, kohotetaan sen tasoa, samoin kuin se, että komissaarit täyttävät *käytännössä* sen, mitä puolueen ohjelma vaatii ja mitä ei useinkaan täytetä läheskään riittävästi, nimittäin että „(armeijan) päällystö on alistettava *joka suhteessa* työväenluokan valvontaan”. Sotilasspesialistien arvostelu syrjästä käsin, yritykset parantaa asia „äkkiotteilla”, ovat liian köykäisiä ja siksi toivottomia ja vahingollisia. Kaikki, jotka tuntevat poliittisen vastuunsa ja joiden mieltä armeijamme puutteet kirvelevät, astukoot riveihin ja ruotuihin, puna-armeijalaisiksi tai päälliköiksi, poliittisen työn tekijöiksi tai komissaareiksi, työskennelkөөn jokainen sotalaitoksessa sen parantamiseksi — jokaiselle puolueen jäsenelle löytyy hänen kykyjensä mukainen paikka.

Neuvostovalta on jo kauan kiinnittänyt mitä suurinta huomiota siihen, että työläisillä ja myös talonpojilla, eritoten kommunisteilla, olisi tilaisuus oppia kunnolla sotataitoa. Tätä työtä tehdään monissa laitoksissa, virastoissa, kurseilla, mutta sitä tehdään vielä kerrassaan riittämättömästi.

Henkilökohtaisella aloitteellisuudella ja toimintatarmolla voidaan siinä saada vielä paljon aikaan. Kommunistien on opetettava erikoisen uutterasti konekiväärien, tykistön ja panssariaseiden hallintaa j.n.e., koska takapajuisuutemme näillä aloilla on tuntuvampi, näillä aloilla vihollinen, jolla on runsaasti upseereja, on huomattavasti etevämpi, näillä aloilla epäluotettava sotilasspesialisti voi saada aikaan suurta vahinkoa, näillä aloilla kommunistit esittävät mitä tärkeintä osaa.

TAISTELU VASTAVALLANKUMOUSTA VASTAAN SELUSTASSA

Samoin kuin viime vuoden heinäkuussa, vastavallankumous nostaa taaskin päätään keskuudessamme, omassa selustassamme.

Vastavallankumous on voitettu, mutta ei läheskään hävitetty, ja se käyttää tietysti hyväkseen Denikinin voittoja ja elintarvikepulaa kiristymistä. Ja suoranaisen, avoimen vastavallankumouksen jäljessä, mustan sotnian ja kadettien jäljessä, joiden voima on niiden pääomissa, niiden suoranaississa yhteyksissä Ententen imperialismiin ja siinä, että ne ymmärtävät diktatuurin välttämättömyyden ja osaavat toteuttaa sitä (Koltshakin tapaan) — näiden jäljessä laahustavat kuten aina horjuvat ja selkärangattomat, sanoilla tekojaan kaunistelevat menshevikit, oikeistoeserrät ja vasemmistoeserrät.

Ei mitään illuusioita tässä suhteessa! Me tunnemme sen „ravintoalustan”, joka synnyttää vastavallankumouksellisia yrityksiä, mellakoita, salaliittoja ja muuta sellaista, tunnemme sen varsin hyvin. Sellaisena „alustana” toimivat porvaristopiirit, porvarilliset intelligenssiainekset, kulakit maaseudulla, „puolueeton” yleisö kaikkialla ja lisäksi eserrät sekä menshevikit. Pitää tehostaa kolminkertaisesti ja kymmenkertaisesti noiden aineiden valvontaa. On kymmenkertaistettava valppautta, sillä vastavallankumoukselliset salahankkeet tuolta taholta ovat ehdottoman väistämättömiä juuri nykyhetkellä ja lähitulevaisuudessa. Tällä pohjalla ovat luonnollisia myös toistuvat yritykset räjäyttää siltoja, järjestää lakkoja, kaikenkaltaiset vakoiluyritykset j.n.e. Poikkeuksetta kaikissa keskuksissa, missä tuolla vastavallankumouksellisia ruokkivalla „ravintoalustalla” on vähänkin mahdollisuuksia „pesiä”, on käytettävä joukko-

mitassa kaikkia, mahdollisimman tehokkaita ja järjestelmällisiä, toistuvia ja yllätyksellisiä varokeinoja.

Menshevikkien sekä oikeisto- ja vasemmistoeserrien suhteen on otettava huomioon viime aikana saatu kokemus. Heidän „periferiassaan”, heidän vanavedessään kulkevan väen joukossa on epäilemättä havaittavissa etäännyttä Koltshakista ja Denikinistä ja lähentymistä Neuvostovallan puoleen. Me olemme ottaneet huomioon tuon siirtymisen, ja joka kerta kun sitä on vähänkin reaalisesti ilmennyt, olemme puolestamme ottaneet tiettyjä vasta-askelia lähentyäksemme heitä. Tätä politiikkaamme emme muuta missään tapauksessa, ja „muuttolennot” Koltshakin ja Denikin puolelle kallistuvasta menshevismistä ja eserräläisyydestä Neuvostovallan puolelle kallistuvaan menshevismiin ja eserräläisyyteen tulevat yleensä puhuen epäilemättä lisääntymään.

Mutta tällä hetkellä pikkuporvarilliset demokraatit, eserät ja menshevikit heidän etunenässään, selkärangattomina ja horjuvina kuten aina, kääntävät takkia tuulen mukaan ja kallistuvat kannattamaan voiton puolella olevaa Denikiniä. Erityisesti tämä pitää paikkansa vasemmistoeserrien, menshevikkien „poliittisten johtajien” (kuten Martovin ja kumpp.), oikeistoeserrien „poliittisten johtajien” (kuten Tshernovin ja kumpp.) suhteen ja yleensä heidän „kirjallisten piiriensä” suhteen, joiden jäsenet kaiken muun lisäksi ovat kovin nyreissään kärsimänsä täydellisen poliittisen vararikon johdosta ja tuntevat sen vuoksi melkein pä vastustamatonta „viehtymystä” seikkailuihin Neuvostovaltaa *vastaan*.

Ei saa antautua heidän johtomiestensä puheiden ja ideologian, näiden henkilökohtaisen rehellisyyden tai ulkokuultaisuuden harhautettavaksi. Sillä on merkitystä kunkin henkilön elämäkerran kannalta katsoen. Sillä ei ole merkitystä politiikan kannalta, s.o. luokkasuhteiden kannalta, miljoonien ihmisten keskinäisten suhteiden kannalta katsoen. Martov ja kumpp. tuomitsevat juhlallisesti „Keskuskomitean nimissä” „aktivistejaan” ja uhkaavat (alituisesti uhkaavat!) erottaa heidät puolueesta. Mutta tämä ei tee vähimmässäkään määrin tyhjäksi sitä tosiasiaa, että menshevikkien keskuudessa on eniten „aktivisteja”, että ne lymyilevät heidän selkensä takana ja tekevät työtään Koltshakin ja Denikinin hyväksi. Volski ja kumpp. tuomitsevat

Avksentjevia, Tshernovia ja kumpp., mutta se ei suinkaan estä viimeksi mainittuja olemasta voimakkaampia kuin Volski, se ei estä Tshernovia sanomasta: „Kuka sitten syökösee bolshevikit vallasta ja milloin, ellemme me ja juuri nyt?” Vasemmistoeserrät voivat „toimia” „itsenäisesti”, olematta missään liitossa taantumuksen kanssa, Tshernovien kanssa, mutta itse asiassa he ovat juuri samanlaisia Denikinin liittolaisia ja nappuloita *hänen* pelissään kuin manalle mennyt vasemmistoeserrä Muravjov, entinen ylipäällikkö, joka avasi „aatteellisista” syistä rintaman tshekkoslovakeille ja Koltshakille.

Martov, Volski ja kumpp. luulottelevat olevansa kumppanin taistelevan tahon „yläpuolella”, luulottelevat pystyvän luomaan „kolmannen tahon”.

Sellainen halu, vaikka se olisi vilpittönkin, jää pikkuporvarillisen demokraatin illuusioksi, ja vaikka vuodesta 1848 on kulunut jo seitsemän vuosikymmentä, tämä pikkuporvarillinen demokraatti ei ole vielääkään oppinut aakkosia, nimittäin sitä, että kapitalistisen ympäristön vallitessa voi olla vain joko porvariston diktatuuri tai proletariaatin diktatuuri, mutta mitään kolmatta ei voi olla. Martovit ja kumpp. vievät nähtävästi tuon illuusion mukanaan hautaankin. Se on heidän asiansa. Mutta meidän asianamme on muistaa, että käytännössä tuo väki tulee kiertämättä horjumaan, tänään Denikinin, huomenna bolshevikkien puoleen. Ja tänään on hoidettava *tämän* päivän tehtäviä.

Meidän asianamme on asettaa kysymys suoraan. Kumppi parempi? Ottaako kiinni ja panna vankilaan, joskus jopa ampuakin satoja pettureita kadettien, puolueettomien, menshevikkien ja eserrien joukosta, jotka „nousevat” (kuka ase kädessä, kuka salaliittoon ryhtyen, kuka agitoiden mobilisointia vastaan, kuten menshevistiset kirjalltajat tai rautatieläiset j.n.e. tekevät) Neuvostovaltaa *vastaan, toisin sanoen Denikinin puolesta?* Vai antaako asioiden mennä niin pitkälle, että Koltshakin ja Denikinin sallitaan tappaa, ammuttaa, ruoskia kuoliaaksi kymmeniä tuhansia työläisiä ja talonpoikia? Valinta ei ole vaikea.

Kysymys on näin ja ainoastaan näin.

Ken ei ole vielääkään ymmärtänyt tätä, ken voi vielä valitella tällaisen ratkaisun „epäoikeudenmukaisuutta”, hänelle on viitattava kintaalla, hänet on saatettava julkisen naurun ja pilkan alaiseksi.

KOKO VÄESTÖN MOBILISOINTI TYÖHÖN SODAN HYVÄKSI

Neuvostotasavalta on koko maailman pääoman saartama linnoitus. Oikeuden käyttää sitä turvapaikkana Koltshakilta ja yleensä oikeuden asua siinä me voimme myöntää vain niille, jotka osallistuvat aktiivisesti sotaan ja auttavat meitä kaikin keinoin. Tästä seuraa, että meillä on oikeus ja velvollisuus mobilisoida koko väestö viimeistä miestä myöten palvelemaan sotaa, kenet varsinaiseen sotilaalliseen työhön, kenet kaikenlaisiin aputoimiin sodankäynnin auttamiseksi.

Sen täydellinen toteuttaminen vaatii ihanteellista järjestelyä. Mutta koska valtio-organisaatiomme on vielä hyvin kaukana täydellisyydestä (mikä ei ole lainkaan ihmeteltävää, kun otamme huomioon sen nuoruuden, uutuuden ja ne äärimmäiset vaikeudet, joissa se on kehittynyt), olisi mitä vahingollisinta organisatorista hahattelua ryhtyä suorittamaan tällä alalla heti jotain täydellistä tai edes jotain hyvin laajakantoista.

Tässä suhteessa voidaan kuitenkin tehdä monenlaisia osittaisparannuksia jotta päästäisiin lähemmäksi ihannetta, eivätkä meidän puoluetoimitsijoidemme ja neuvostotyöntekijöidemme „aloitteet” tässä suhteessa ole vielä läheskään riittäviä.

Tässä yhteydessä riittää, kun asetetaan tämä kysymys ja kiinnitetään siihen tovereiden huomio. Ei ole tarpeellista antaa mitään konkreettisia ohjeita tai suunnitelmia.

Mainittakoon vain, että lähimpänä Neuvostovaltaa olevat pikkuporvarilliset demokraatit, jotka tavanomaisesti sanovat itseään sosialisteiksi, esimerkiksi eräät „vasemmisto”-menshevikit j.n.e., ovat hyvin kärkkäitä osoittamaan närkästystään panttivankien ottamisen johdosta, pitäen sitä „barbaarisena” menettelynä.

Närkästelkööt miten hyvänsä, mutta ilman sitä ei voida käydä sotaa ja vaaran kärjistyessä tätä keinoa on käytettävä joka mielessä laajemmin ja tiheämmin. Esimerkiksi menshevistiset eli keltaiset kirjaltajat, „hallintovirkailijat” ja salakeinottelijat rautatieläisten joukosta, kulakit, kaupunkien (ja maaseudun) varakas väestönosa ja muut samankaltaiset ainekset suhtautuvat usein puolustustaisteluun Koltshakia ja Denikiniä vastaan kerrassaan rikollisella ja äärimmäisen julkealla välinpitämättömyydellä, joka kehittyy sabotaasiksi. Moisista ryhmistä pitää laatia

luettelot (tai pakottaa heidät muodostamaan omintakeisesti ryhmiä yhteistakuun pohjalla) ja käyttää heitä, ei yksin linnoitustöissä kuten toisinaan tehdään, vaan heidät on myös velvoitettava antamaan erilaista ja kaikinpuolista aineellista apua Punaiselle Armeijalle.

Jos ryhdymme käyttämään tätä keinoa laajemmin, monipuolisemmin ja taitavammin, niin puna-armeijalaisten pelot tulevat paremmin muokatuksi, puna-armeijalaisten muonitus, mahorkka- y.m. välttämätön tarvikahuolto saadaan järjestetyksi paremmin ja pienenee se vaara, että tuhansittain työläisiä ja talonpoikia voisi joutua jonkin salaliiton t.m.s. uhriksi.

„TYÖNTEKO VALLANKUMOUKSELLISEEN TAPAAN”

Jos teemme yhteenvedon kaikesta edelläsanoitusta, niin päädyimme seuraavaan yksinkertaiseen lopputulokseen: kaikilta kommunisteilta, kaikilta valveutuneilta työläisiltä ja talonpojilta, jokaiselta, ken ei halua Koltshakin ja Denikin voittavan, vaaditaan nyt heti ja lähimpien kuukausien aikana tavatonta tarmonpuuskaa, vaaditaan „työntekoa vallankumoukselliseen tapaan”.

Kun nälkiintyneet, väsyneet ja nääntyneet Moskovan rautatieläiset, niin ammattimiehet kuin sekatyöläisetkin, jaksoivat ottaa käytäntöön „kommunistiset talkoot”, tehdä palkatonta työtä useita tunteja viikossa Koltshakin voittamiseksi ja siihen saakka, kunnes hänet on voitettu täydellisesti, ja kun he pystyivät samalla kohottamaan työn tuotavuutta ennen kuulumattomasti, monin verroin tavallista korkeammalle, niin se osoittaa, että voidaan tehdä vielä paljon, hyvin paljon.

Ja meidän on se kaikki tehtävä.

Silloin me voitamme.

VKP(b):n Keskuskomitea

*Kirjoitettu viimeistään
heinäkuun 3 p:nä 1919*

*Julkaistu heinäkuun 9 p:nä 1919
aikakauslehdessä „Izvestija TsK RKP(b)”
4. numerossa*

*Julkaistaan
„Izvestija TsK RKP(b)” lehdessä
tekstinsä mukaan, jota on verrattu
V. I. Leninin korjaamaan kone-
kirjoitusjäljennökseen*